

MOLITVA ZA NEBESKU PROSLAVU BISKUPA MAHNIĆA

Isuse Kriste, dobri Pastiru!

Sluga tvoj Antun Mahnić bio je revan biskup i svestrani obnovitelj Krčke biskupije; vođa i učitelj založenog kršćanskog života vjernika laika svih dobi i stalaža, a posebno hrvatske mladeži.

Bio je revnitelj oko svetosti svećenika i obitelji, a u vlastitoj patnji i bolesti uzor za iskušavane nevoljama i bolestima.

Daj nam slijediti njegov primjer i udijeli nam milost za koju te molimo (....), a njega proslavi sjajem svetosti.

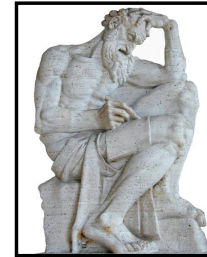
**Koji živiš i kraljuješ u vijeke vjekova.
Amen.**

Grob biskupa Mahnića u krčkoj katedrali

*Hodočašće djece na grob biskupa Mahnića
13. travnja 2013.*

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

IV. VAZMENA NEDJ. - 21.IV.2013.

Broj: 17(311)

DAN DUHOVNIH ZVANJA

**Ovce moje slušaju glas moj;
ja ih poznajem
i one idu za mnom.**

Evangelje Iv 10, 27-30

SVJEDOCI VJERE u hrvatskom narodu

Sluga Božji
ANTUN MAHNIĆ
(1850-1920)

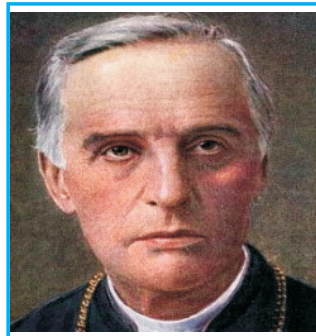
Od nedjelje Krista Kralja 2012. g. Sveto ime vam je, od nedjelje do nedjelje (uz jednu iznimku), susljedno (od br. 288 do br. 311) predstavilo dvadeset i troje hrvatskih svjedoka vjere, za koje se vodi proces da budu proglašeni blaženima. (Miroslav Bulešić, za kojega se također vodio proces, u međuvremenu je proglašen blaženim).

Ovaj broj posvećujemo slugi Božjemu, našem biskupu Antunu Mahniću, koji je zadnji u nizu za kojega je pokrenut proces (2013.g.). Tako sada u Hrvatskoj imamo ukupno 24 kandidata za oltar.

Biskupa Mahnića moramo mi, vjernici Krčke biskupije bolje poznavati. Za to neće biti dovoljan samo jedan broj ovog biltena. O njemu je, upravo u vrijeme kada je pokrenut proces za beatifikaciju, vlč. dr. Anton Bozanić, omišaljski župnik i dekan, napisao knjigu pod naslovom: "BISKUP ANTUN MAHNIĆ, čovjek nepokolebljive vjere, jasnih vizija i smjelih djela".

Knjigu možete nabaviti u župnom uredu po cijeni od 100 kn.

U ovom broju donosimo njegov kratki životopis poput ostalih i time zaključujemo seriju.

Rodio se je u Kobdilju, pokraj Štanjela, u Habsburškoj Monarhiji (danas Slovenija) 14. rujna 1850. Otac Anton bio je posjednik imanju u svom selu. Majka Jožefa r. Jerič, duboko religiozna žena, nadživjela je svoga supruga i provela zadnje godine svoga života kod sina Antuna, biskupa u Krku, gdje je i umrla.

13-godišnji Anton je 1863. stupio u malo sjemenište u Gorici gdje je maturirao, a onda prešao u goričku bogosloviju. Zaređen je za svećenika 1874. Kasnije je nastavio teološki studij u Beču i doktorirao 1881. Potom predaje na teologiji i vrši razne službe u Gorici. U tom razdoblju aktivno se uključuje u slovenski društveni i politički život, kritizirajući liberalizam i liberalni katolicizam. Započinje izdavati katolički časopis "Rimski katolik" (1889). Zbog odlučnog i vrlo oštrog nastupa prozvali su ga protivnici „nevihta s Krasa” (oluja s Krasa).

Godine 1896. postaje krčki biskup. Odmah započinje s osnivanjem vjerskih društava te s aktivnostima vezanim uz katoličko izdavaštvo, uključujući osnivanje tiskare Kurykta u Krku (1899.). Tamo počinje 1901. godine izdavati zajednički mjesečnik za hrvatske i slovenske svećenike klanjaoce "Sanctissima Eucharistia" koji 1911. godine dobiva ime „Svećenička zajednica”.

Pokreće i dvotjedni gospodarsko-poučni list "Pučki prijatelj", a 1902. osniva u Krku "Staroslavensku akademiju" sa ciljem očuvanja i njegovanja krčke glagoljaške kulturne baštine.

Sazvao je dvije biskupske sinode. Najvažnije pak je pokretanje časopisa za kršćansku filozofiju "Hrvatska straža" za kršćansku prosvjetu 1903. godine. Istodobno inicira pokretanje hrvatskih katoličkih studentskih listova i udruženja diljem Monarhije. Tako 1905. počinje izlaziti studentsko glasilo "Luč". Vjerojatno je to bio odjek rezolucija Prvoga hrvatskog katoličkog sastanka u Zagrebu, 1900., čiji je maran sudionik bio i biskup Mahnić.

Mahnićev najvažniji angažman je uvijek bilo okupljanje i odgajanje mladeži. U tu svrhu je želio dobiti u svoju biskupiju don Boscove salezijance; nisu doduše došli u njegovu biskupiju, nego u druge dijelove Goričke metropolije: u Rovinj (1913-1956) i u Rijeku (1918). U Zagrebu je 1906. osnovano Hrvatsko katoličko akademsko društvo "Domagoj", a 1909. nastaje "Hrvatski katolički đački savez" (HKDS), kao krovna organizacija mladeških društava.

Kasnije osniva "Pijevo društvo", u Zagrebu 1908., čiji je list bilo "Jutro". S vremenom su se različite grupe katoličkih intelektualaca okupile oko toga tjednika i ujedinile u jedinstven pokret – "Hrvatski katolički pokret" (HKP), čije je temeljno udruženje bio "Hrvatski katolički narodni savez" (HKNS), osnovan u Zagrebu 1910. Prema zamisli Antuna Mahnića, vodstvo HKP-a trebali su preuzeti tzv. seniori a ne studenti te se zato 1913. formira "Hrvatski katolički seniorat" (HKS), sa sjedištem u Zagrebu, kao upravljačko tijelo.

Mahnićev prvi životni cilj je širenje i obrana katoličke vjere i njezinih moralnih načela u javnosti i društvu, koje je bilo prožeto rastućim liberalizmom i sekularizacijom. Tako je radio najprije u Sloveniji u Gorici. Nastavio je istim žarom kao krčki biskup; ali u Hrvatskoj je imao više uspjeha. Zato o. Ignacije Radić, koji je napisao Mahnićev životopis, kaže o njemu: „Mahnić je Sloveniji dao mnogo, a Hrvatskoj je dao – sve!”

Mahnić je također autor brojnih radova iz teološkog, filozofskog, estetskog i politološkog područja.

Dao je inicijativu i izuzetno je zaslužan za gradnju "Đačkog doma" koji je udruženim snagama bio podignut u Pazinu za hrvatske đake. Zgrada koja je tek nakon drugog svj. rata došla u svoju pravu funkciju kao regionalno sjemenište u kojem se školovalo i mnogo naših svećenika. Sada je to "Pazinski kolegij".

Poslije 1. svj. rata Mahnić je zbog glagoljice i starosl. jezika u svojoj biskupiji bio stavljen pod izuzetno jaki pritisak talijanskih okupatora, što je konačno završilo njegovim progonstvom iz Krka. Bio je naime talijanskim ratnim brodom na prevaru prebačen u Italiju, gdje je u izgnanstvu proveo skoro godinu i pol dana u Frascati-u kod Rima. Tamo se teško razbolio pa ga 11. II. 1920. puštaju kući. Dolazi u Krk, ali skoro odlazi u Varaždinske toplice na liječenje. No bolest je jako uznapredovala i stanje se pogoršalo. Ostaje u Zagrebu kod nadbiskupa Bauera gdje svetački podnosi tešku bolest i umire 14. XII. 1920. na glasu svetosti. Prvotno je bio sahranjen na Mirogoju, potom su mu ostaci preneseni u crkvu sv. Franje Ksaverskoga u Zagrebu, a 2002. u krčku katedralu.

Posebno je volio mlade. Kada im se dva mjeseca prije smrti obratio pismom, oni su mu uzvratili naslovom: **đaćki biskup.**

izvor: wikipedia i dr.

